

העמוד האמצעי אור ונר, והשכינה אורה, אבוקה. אורה - ליהודים היתה אורה, אבוקה - כך פירושהו בעלי המשנה, שצדיקים עומדים לפני השכינה כנר לפני האבוקה, מצד הימין יהו"ה, ומצד השמאל אדנ"י, ששם הדין, ומשום זה ביום הראשון ויאמר אלהים: יהי אור, משום שחמשה אור הם ביום הראשון, והם ה' העליונה, ומשם מאירים, 'י בשמאל, וזה נר, וזה ה"י מן אלהים, ה' לימין 'י לשמאל, (ו' מלא משניהם העמוד האמצעי, כן י"ה ויהו סוד אלהים מלא ה"י, זו כתובה ראשונה. וסוד הדבר - ה"א, אלהים זה מלאי"ה בהפוך אותיות, וזו ה' ועירא, שהיא מלאה משלש אותיות, ונעשית היר"ה, למעלה הוא הו"ה, ובה מתחילים אותיות התורה הז' ואחר כך ט"ו, ואנה נמצאת ה' אחרונה? אלא ד' היתה להיות ה' / אלא מי גרם שפרח ממנה ו' שהוא הדרך שלה? אלא נתנני שוממה כל היום ויהי, וזה הוד שהוא הדרך שלה, שהוא חור דנה באלף החמישי, משום שפרח ממנה ירה, שעליו נאמר ותקע כף ירך יעקב, נודע שמקומו מתחילה למנות האות'ד' עד נצח, והוד הוא הדרך, השלמות שלה, וזהו שנתן למשה, וזהו שנאמר ונתן הוד למשה).

תקון שלשים וארבעה

בראשית, ב' נקבה פתוחה לקבל מימין, לאותו (מאותו) שגומל עמה חסד, ולמה? שהאות 'י על ראשו כמו זה ג', ומשום זה הרוצה להחפים ידרים, אם כן, למה ג' אחר לב? אלא סוד הדבר - ואיש אשר יקח את אחתו בת אביו או בת אמו וראה את ערוותה והיא תראה את ערוותו חסד הוא, ב' החזירה פניה מא', ג' החזירה פניה מב', ד' החזירה פניה מג', ה' החזירה פניה מד', כל האותיות החזירו פניהן זו מזו,

עולם אהבתך על כן משכתך חסד. ומתרין סטרין אלין אתקרי עמודא דאמצעייתא אור ונר, ושכינתא אורה אבוקה, אורה, ליהודים היתה אורה (אסתר ה טו). אבוקה הכי אוקמוהו מארי מתניתין צדיקים קיימין קמי שכינתא כנר לפני האבוקה. מסטרא דימינא יהו"ה, ומסטרא דשמאלא אדנ"י דתמן דין, ובגין דא פיומא קדמא ויאמר אלהים יהי אור (בראשית א א). בגין דחמש אור אינון פיומא קדמא, ואינון ה' עלאה ומתמן נהרין, 'י בשמאלא ודא נר, ודא ה"י מן אלהים ה' לימינא 'י לשמאלא, (ו' מלא מתרוייהו עמודא דאמצעייתא, בן י"ה, ודא איהו רזא אלהים מלא ה"י, דא כתיבת קדמא. ורזא דמלה ה"א, אלהים דא מלאי"ה בהפוך אתוון, ודא ה' ועירא, דאיהו מלא מתלת אתוון, ואתעבדת הו"ה, לעילא איהו הו"ה, ובה מתחילין אתוון דאורייתא ה"ו ולבתר ט"ו, ואנה אשתכח ה' בתראה, אלא ד' הות למיהו ה', אלא מאן גרם דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה, אלא נתנני שוממה כל היום דנה (איכה א יג), דא הוד דאיהו ירך דילה דאתחזרת איהו דנה באלף חמשאה, בגין דפרח מגיה ירך, דעליה אתמר (בראשית לב כג) ותקע כף ירך יעקב, אשתמודע דמימינא קא מתחלת לממני את ד' עד נצח, והוד איהו ירך שלימו דילה, ודא איהו דאתהיב למשה, ודא הוא דאתמר ונתן הוד למשה).

תקונא תלתין וארבע

בראשית, ב' נוקבא פתיחא לקבלא מימינא, ליהוה (נ"א מההוא) דגמיל חסד עמה, ואמאי דאת 'י על רישיה פגוונא דא ג', ובגין דא הרוצה להחפים ידרים, אם כן אמאי ג' אחר לב, אלא רזא דמלה ואיש אשר יקח את אחתו בת אביו או בת אמו וראה את ערוותה והיא תראה את ערוותו חסד הוא (ויקרא כ יז), ב' חזרת אנפוי מא', ג' אחזרת אנפוי

אנפוי מב', ד' חזרת אנפוי

ואינן פנים בפנים, ולמה? אלא סוד הדבר - וראית את אחרי וכו', ולמה מחזירות פנים זו מזו? בשביל העריות שהן פנגדם, א' פנגד ארור שהוא ערוה, ועליו נאמר ארור שכב עם אחתו, שהעריות הללו, כל אחד שוכב עם אמו ועם אחותו ועם בתו, ומחזירים פנים אליהם, שאין להם בשת פנים, אבל האותיות הקדושות מחזירות פניהן בבשת בעונה, עריה תעור, ובגללה נאמר ולפני עור לא תתן מכשול, עור שהוא עור, וסוד הדבר - ערום ראה רעה ונסתר.

ואחר כך כשמתפשטים מהם, כלם מתניחדים ולא יתבששו, ומתניחדים אב עם אם, אה עם אחותו. כעת שערוה ביניהם, יש פרוה באותיות שהן יהו"ה, זהו שכתוב פי המות יפריד (בין אחים) ביני ובינך. אחר שהעריות עוברות מהן, יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד, והסוד של אחד - אה ד', הערוה של שניהם אחר. בזמן שמסתלק הקוץ מד' של אחד נשאר אחר, ועליו נאמר וסוד אחר אל תגל.

תקון שלשים וחמשה

בראשית, בתשרי נברא העולם, חסר א' להיות בראשית, זה אדם שנברא בתשרי, ומשום שעתידה הארץ להתקלל בגללו, זהו ארוה האדמה בעבורך. הסתלק מן תשרי ופתח בב' שהיא ברכה שתתברך הארץ, ולהוציא אותה מן הקללה, ולא עוד, אלא משום שתשרי הוא דין, לא נזכר שם בתשרי, שלא יתכן בו פעם אחרת. זהו שכתוב נר יהו"ה נשמת אדם.

איהו דין, לא אדבר תמן בתשרי, דלא יתכן ביה זמנא אחרא, הדא הוא דכתיב (משלי כ כז) נר יהו"ה נשמת אדם. (כך מצאתי).

מג', ה' חזרת אנפוי מד', כל אתון חזרין אנפין (דף עו ע"ב) דא מן דא, ולא אינון אנפין באנפין, ואמאי אלא רזא דמלה וראית את אחרי וכו' (שמות לג כג), ואמאי חזרין אנפין דא מן דא, בגין עריין דאינון לקבליהו, א' לקבליה ארור דאיהו ערוה, ועליה אתמר (דברים כז כב) ארור שכב עם אחתו, דאלין עריין כל חד שכיב עם אמיה ועם אחתיה ועם ברתייה, וחזרין אנפין לגבייהו דלית לון בשת פנים, אבל אתון קדישין חזרין אנפיהו בבשת בעונה, עריה תעור, ובגינה אתמר (ויקרא יט יד) ולפני עור לא תתן מכשול, עור דאיהו עור, ורזא דמלה ערום ראה רעה ונסתר (משלי כב ג).

ולבתר דמתפשטין מנייהו מתניחדין פלהו ולא יתבששו, ומתניחדין אבא עם אימא, אה עם אחתיה, כען דערוה בינייהו אית פרוה באתון דאינון יהו"ה, הדא הוא דכתיב (רות א יז) פי המות יפריד (בין אחים) ביני ובינך, לבתר דאתעבר עריות מנייהו, יהא יהו"ה אחד ושמו אחד, ורזא דאחד אה ד', ערוה דתרוייהו אחר, בזמנא דאסתלק קוצא מן ד' מן אחד אשתאר אחר, ועליה אתמר (משלי כה ט) וסוד אחר אל תגל.

תקונא תלתין וחמשה

בראשית, בתשרי אתברי עלמא, חסר א' למהוי בראשית, דא אדם דאתברי בתשרי, ובגין דעתידה ארעא לאתלטיא בגיניה, דא הוא ארוה האדמה בעבורך (בראשית ג יז), אסתלק מן תשרי, ופתח בב' דאיהי ברכה לאתברכא ארעא, ולאפקא לה מן לוטיא, ולא עוד אלא בגין דתשרי